

[Hanne Reintoft.]

enhver socialarbejder i hvert tilfælde, for vi tør dårligt sende en klient til juridisk assistance, fordi vi ved, at det koster det hvide ud af øjnene, inden de er over dørtærsklen.

Heller ikke lægestanden, der krampagtigt fastholder, at de skal være et liberalt erhverv, og ikke vil indordne sig under stats- og kommunallønninger, kan vist komme med de angreb, man her tillader sig. Den eneste trøst, der er ved det, er, at befolkningen, der har brug for socialarbejderne, selvfølgelig ikke støtter dette. Jeg tror ikke, befolkningen ville stemme for ret mange af hr. Glistrups ændringsforslag, og derfor vil vi heller ikke. Der er et par enkelte, som jeg kan støtte, fordi jeg synes, de har noget rigtigt i sig; det er nok ikke med vilje, men man har altså haft held til at ramme noget rigtigt.

I vore egne ændringsforslag har vi lagt vægt på at mildne lovforslaget dér, hvor vi ved at skoen trykker. Vi har lagt vægt på det offentliges pligt til at oplyse om hjælpemuligheder og rettigheder, vi har ønsket et udvidet trangsbegreb, fordi det desværre er sådan, at større og større grupper af mennesker ikke er i stand til at forsørge sig selv på det, vi kalder normalløn, fordi den tit er så lav, så den ikke dækker husleje og normale leveomkostninger.

Vi har lagt vægt på at demokratisere ankesystemet. Det er et afgørende princip for os, at alle afgørelser skal kunne ankes, og at anken skal behandles på en rimelig tid. Vi havde gerne set et helt andet ankesystem, men det må behandles i forbindelse med anden lovgivning, for vi ønsker ankemulighederne betydelig mere folkelige og jordnære end disse amtsankenævn og den sociale ankestyrelse, der føles som fremmede og fjerne elementer, hvor man ikke selv kan formulere sig og tale sin sag.

Når vi synes, at anken er så vigtig, er det, fordi vi nærer meget store betænkeligheder ved det enstrengede system. Når først man er sluset ind i dette system, er man ude i primærkommunens behandlergruppe blevet gjort til genstand for en vurdering, og det bliver næsten umuligt op gennem systemet igen at frigøre sig for denne vurdering, fordi det bliver de samme instanser, der gang på gang skal gentage sig selv og fastholde deres syn på tingene.

Vi har den klare opfattelse, at vi ikke for

øjeblikket, i såkaldte sparetider og med vores meget ringe socialpolitiske fremsyn, er i stand til at bygge et enstrengt system op, så det bliver sagligt og demokratisk. Derfor kunne vi på sin vis også godt tænke os loven udsat, for det ligger meget klart, at når man ikke ønsker en lovgivning, er man heller ikke ivrig efter at få den til at træde i kraft. Det, der gør os betænkelige ved at stemme, er, at det er den sorte side af vores folketing, der vil have den udsat, og vi frygter ikke mindst, når vi ser hr. Glistrups partis tanker, at de betyder yderligere forringelser og yderligere besparelser.

I øvrigt synes jeg — og det gælder næsten alle ordførerne — at hele debatten om, hvor meget dette her vil koste ekstra, er kolossal hyklerisk, for de fleste ved udmærket godt, at det ikke kommer til at koste ekstra, tværtimod kommer det til at spare staten, og det bliver antagelig sådan, at ikke mindst revalidenderne og vores mødrehjælpsklientel får betydelig dårligere hjælp, end de har fået før.

Vi har derfor også ment, at reglerne for revalidering og mødrehjælp var en så stor forringelse i sammenligning med gældende lov, at man skulle trække disse områder ud af lovgivningen og i hvert tilfælde indtil videre lade det køre på den traditionelle vis.

Jeg vil ikke påstå, at det kører godt, men jeg tror, det kommer til at køre endnu ringere, og med de arbejdsbyrder og den, skal vi sige forvirring, der hersker i socialstyrelsen i disse måneder — den er efterhånden totalt umulig at ringe op, det er i hvert fald totalt umuligt at få et svar — tror jeg, det vil være en lettelse, hvis man ikke skulle omstrukturere dette område med det første.

Vi er herinde eksperter i at arbejde ud fra illusioner, der ikke har hold i virkeligheden. En af de hyppigt gentagne illusioner er, at det er så glimrende, at folk kan henvende sig om alting i deres primærkommune. Der skal ikke meget kendskab til socialt arbejde til for at vide, at folk afskyr at gå på socialkontoret. De føler sig tit dårligt behandlet, de er både af gammel fordorn og af ældre tiders endnu ringere behandling angst for nedværdigelsen i at gå derop. De går der meget nødtigt. Derfor er jeg sikker på, at der er mennesker, der vil undlade at henvende sig, fordi de har denne gamle angst i sig. Derfor lægger vi i vores ændringsforslag